

La ROSA dels VENTS

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Contacte: rosadelsvents@gmail.com
Adreça postal:
La Rosa dels Vents
CSA Can Vies
C/Jocs Florals 42
Sants - Barcelona

nº4
març'08

Per una cultura del "De cap manera"

Jordi Pujol va escriure un article per La Vanguardia que es publicaria el 29 de maig del 2005 anomenat "La Cultura del No". En aquest article no va inventar-se res de nou, però va plantejar un concepte que encara no havia arribat a les nostres terres i que per als anglòfons responia a les sigles NIMBY (Not in my back yard – No al meu pati). Aquest concepte serviria als politicòlegs per englobar a tot els moviments plataformistes que s'oposen a iniciatives que els governants anomenen d'"interès general" i que només responen a interessos comercials, majoritàriament especulatius d'un sector minoritari de la població que acostuma a coincidir amb el que acumula tan el poder com el capital.

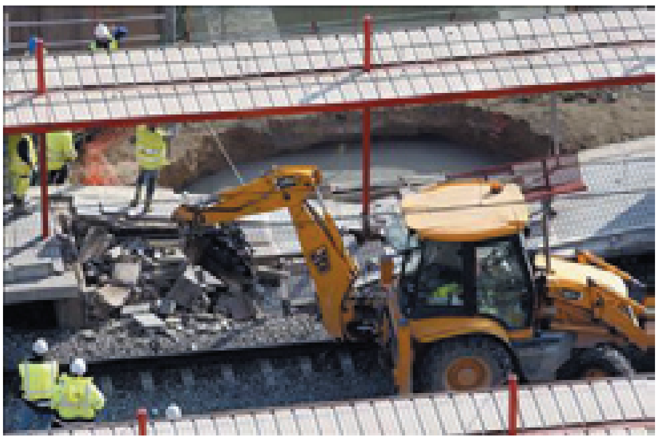
És força evident que aquest és un tema que preocupa a la classe política ja que genera uns moviments opositors que acaben obstruint els seus projectes. Això és així fins l'extrem que la Secretaria de Relacions Públiques Institucionals i Participació a editat un manual anomenat "De l'Aquí No a l'Així Sí.", on es facilita tot un seguit de passos per a fer que aquestes plataformes vegin com de "participatiu" ha estat el procés "negociador" que no ha portat a cap canvi o a algun de ben petit respecte el projecte inicial. D'aquesta manera diu que per a això "és bàsic demostrar que s'ha escoltat, prenent nota amb cura de tot el que es diu en el procés, llegint-ne i analitzant-ne els continguts, recollint-los en un document de conclusions i fent arribar aquest document als participants per tal de validar els continguts dels que s'ha recollit", és imprescindible "demostrar que s'ha escoltat". Tot i que per a conèixer la realitat institucional sobre aquests temes només cal recórrer a la memòria col·lectiva per recordar quan Miguel Arias Cañete va dir que la tramitació per les Corts del PHN seria un "paseo militar" i que el transvasament de l'Ebre sortiria "por huevos". Amb tarannàs diferents, que només varien a nivell lingüístic, veiem com altres infraestructures segueixen aquesta mateixa màxima. Dos clars exemples en són el TAV i la MAT, que són aprovades amb una forta oposició de la població.

Aquests dos projectes tenen el punt de partida en la Unió Europea que deixarà en mans estats la seva execució i els detalls més concrets del recorregut a nivell local. El TAV respon al pla d'infraestructures conegut com a Xarxa Transeuropea de Transports que a més a més de dels trens d'alta velocitat, inclou noves autovies, super-ports, ampliació d'aeroports, etc. Darrera d'aquesta xarxa es troba el poder financer i del capital de les industries més fortes d'Europa agrupades sota la Taula Rodona Europea d'Industrialistes (ERT) on trobem les principals transnacionals d'Europa. Aquest grup va decidir l'any 1991 amb la Comissió Europea la construcció de 30.000 kilòmetres ferroviaris d'alta velocitat, conjuntament amb 12.000 Km d'autovies, més ports i aeroports amb un pressupost d'uns 600.000 milions d'euros. Aquest pla preveia l'increment conseqüent del CO2 en un 42%. El cost econòmic de la construcció tampoc és menyspreable, ja que és molt més car que el del tren convencional, situant-se a l'entorn d'uns 18 milions d'euros cada quilòmetre. Pràcticament tot el pressupost serà públic, però la seva explotació serà privada A més a més, el concepte en si d'aquest mitjà de transport ja és en si elitista i centralista: Elitista pel tipus d'usuari mig a qui va destinat aquest mitjà, tenint en compte que el seu principal objectiu és competir amb les companyies aèries de vols per professionals de negocis; i Centralista perquè només té com a objectiu enllaçar grans ciutats, sense tenir en compte cap de les altres poblacions per les que passa. L'altre problema que porta el TAV és l'urbanístic, començant pels enderrocs i les expropiacions forçoses conseqüents que suposa el seu pas per una població i sumat a la presa amb que s'estan fent les obres ha produït esquerdes en molts edificis de les diferents poblacions on s'estan fent obres. A més a més cal veure els plans urbanístics que són conseqüència de la seva arribada. Només cal veure la seva afectació a la ciutat de Barcelona, on el seu pas per Sants com a la nova estació de la Sagrera, suposen la reforma de l'entorn les respectives estació amb nous espais residencials i terciaris, generant un alt volum de negoci per als seus beneficiaris.

En el que suposa estrictament la construcció del TAV hem de pensar que aquest mitjà de transport genera un gran impacte ambiental i social pel seu efecte barrera. El seu traçat suposa, tenint en compte l'orografia del nostre territori, obviar tota mena d'obstacles en pro de corbes molt obertes, amb radis de curvatura de 4 a 6 quilòmetres i una pendent màxima d'un 1,5%. Tampoc podem oblidar que el cost energètic d'un d'aquests

trens es comparable al del consum domèstic de 25.000 habitants quan aquest arriba als 300km/h. Cal parlar llavors d'on es planteja treure aquesta energia i ens sortirà unes altres sigles conegudes: la MAT. Aquestes sigles responen a la denominació de la línia imposada de Molt Alta Tensió de 2 x 400 Kv que creua els Pirineus per a portar electricitat des de l'Estat Francès. Les institucions diuen que aquesta línia neix amb la intenció de proveir al TAV i als comerços gironins, però la veritable clau està en una decisió del Parlament Europeu i del Consell del 2003 que s'estableix un conjunt d'orientacions sobre les xarxes transeuropees en el sector de l'energia (electricitat i gas) on es parla dels "eixos de projectes prioritaris" i de l'augment de les capacitats d'interconnexió elèctrica entre França-Espanya-Portugal, del desenvolupament de connexions elèctriques entre Estats membres necessàries per al funcionament del mercat interior i per a garantir la fiabilitat i seguretat de funcionament de les xarxes elèctriques i del desenvolupament de connexions elèctriques entre Estats no membres de la UE per al subministrament d'electricitat a la Comunitat Europea. És en aquest annex II on trobem la que anomenen anella elèctrica del Mediterrani (França–Espanya–Marroc–Algèria–Tunísia–Líbia–Egipte–Pròxim Orient–Turquia–Grècia–Itàlia). Cosa que es demostra periòdicament quan el president de torn de l'Estat Espanyol pacta amb els governs marroquins la venta d'energia elèctrica.

Podem concloure que tot el que envolta el TAV és una suma de mentides i despropòsits, de mala gestió de les infraestructures, d'especulació urbanística i fins i tot energètica. De tot això i més, només es pot concloure: No al TAV! No a la MAT! No a la destrucció del territori! Al vostre progrés: de cap manera! ■

La casa gran del catalanisme

Durant èpoques preelectorals, la lògica del joc democràtic estableix estratègies o idees força que serveixen per escalfar motors de cara a les eleccions i, es pensen, engrescar a les masses. Això és el que estan fent actualment tots els partits (petits i grans) com ara el PSC i la seva "Catalunya Optimista", el "Sí, digui'm" del Partit Popular o la "Casa Gran del Catalanisme" de CDC. En aquest article ens centrarem en la proposta d'Artur Mas i el seu partit.

De cara a les properes eleccions generals, Artur Mas ha tret de la butxaca la refundació del catalanisme. Res de nou: la burgesia catalana torna a utilitzar la "catalanitat" per treure benefici a les urnes (i per tant, benefici econòmic). Cal tenir present el moment en què ens trobem a l'hora d'analitzar aquesta estratègia: desenvolupament de l'estatut i properes privatitzacions de ferrocarrils, aeroports, salut, educació i altres serveis públics, política afavorida i dirigida, no ho oblidem, per la UE.

Segons CDC, la necessitat d'aquesta refundació es basa en la percepció de que "la moral col·lectiva està baixa, el prestigi del país en entredit, la credibilitat de les institucions sota mínims i l'orgull de ser catalans força malmès". Troben l'origen de tot plegat en l'arribada al poder del Tripartit, com si la coalició de la qual participa (CyU) no tingués res a veure en aquesta situació. ¿Es que CyU no participa de les institucions? ¿Ha suposat un canvi en les polítiques econòmiques i socials l'arribada al poder del Tripartit?.

Una altra idea exposada és la "regeneració de la democràcia" i situen al seu partit al capdavant d'aquest projecte, és a dir, la seva regeneració passa per tornar al poder de la Generalitat (i de l'Estat, entrant al govern amb ministres o a través d'acords) sigui amb UDC o amb qui calgui. Aquest és un del arguments que gairebé tots els partits han fet seu, de manera que els responsables de la pèrdua de credibilitat de les institucions s'erigeixen a si mateixos com a garants de la regeneració.

Tornen a agafar la bandera del catalanisme, com van fer en temps pretèrits, com a eina que els permet obtenir vots i, per tant, arribar al poder. No trigaran a desqualificar tot projecte que no càpiga dins del paraigües de la Casa Gran, especialment els que sorgeixen i sorgiran com a resposta a les polítiques neoliberals. No trigarem en sentir com ens acusen de no voler el progrés de Catalunya.

El cas és que em pregunto si, malgrat el bombardeig mediàtic, aconsegueixen enganyar a alguna. Els partits deuen pensar que la desconfiança cap a les polítiques és quelcom sortit del no res o que és fruit d'una rabieta sense sentit. Tot i els mitjans de comunicació, ens queda un xic de memòria i tenim ben present quins són els responsables de l'estat de les infraestructures, del sistema sanitari, de l'educació, etc: els diferents partits polítics que, bé a la Generalitat o bé al Congrés dels Diputats, han recolzat les polítiques que ens han dut a la situació actual.

Hem de trencar d'una vegada amb el parany del catalanisme com a argument polític dels partits nacionalistes. Catalunya no es defensa des de les institucions, ni amb projectes com la MAT, el Quart Cinturó o el TAV. Aquests projectes no beneficien el conjunt d'habitants de Catalunya sinó les classes dirigents i els seus negocis. Catalunya es defensa amb les lluites contra les polítiques neoliberals que es desenvolupen arreu. Perquè no oblidem que Catalunya no és més que la gent que hi viu.

És clar que cal una "regeneració política"; però una regeneració que deixi de banda els partits, tradicionals o no; una regeneració que es basi en la construcció de projectes autogestionats com ara cooperatives de consum, escoles lliures, ateneus o centres socials, grups de recolzament mutu o experiències laborals que deixin de banda la lògica del mercat. Hem de tenir clar que aquesta regeneració passa per la construcció dels ciments del nou món que portem als nostres cors. ■

Sobre l'impuls revolucionari

És la misèria que condueix la gent a rebel·lar-se contra la tirania? Creus que la gent es revoltarà quan les seves condicions de vida siguin massa precàries?
Existeix el tòpic que quan les condicions econòmiques empitjorin i es comenci a passar gana, les masses es revoltaran. Això no és gaire creïble, si prenem l'exemple d'alguns treballadors extremadament explotats amb condicions de vida infrahumanes, sous de misèria, jornades laborals inacabables... i que malgrat les seves penúries no es revolten. Els homes amb l'estomac buit no lluiten per la llibertat, lluiten per guanyar-se el pa.
Si això és així, potser és just el contrari—les millores socials i laborals—el que donaria prou temps i energia a la gent com per considerar la seva situació i actuar en concordança? Als anys 60, quan va incrementar-se el nivell de vida juntament amb el temps lliure, semblava que la gent es tornés més rebel que mai. Això significa que la nostra primera tasca com a revolucionaris és ser reformistes? Hauríem de concentrar les nostres energies en posar pegats al sistema per tal que algun dia sigui més planer fer canvis més fonamentals?
Desafortunadament, això tampoc ha funcionat: més d'una generació s'ha venut al capital, a canvi de compartir els botins de l'opressió, inclosa la seva pròpia opressió. Sovint, les campanyes reformistes consumeixen més energia de la que produeixen o encara pitjor: sempre que les lluites revolucionàries s'apropen a la victòria, apareixen els reformistes per segrestar-la, negociant la pau entre els insurgents i els poderosos—a vegades acomplint alguna de les reformes que sense la revolta mai haurien sigut possibles, però amb el cost d'aquesta revolta i dels més elevats objectius que hauria pogut obtenir. Les campanyes reformistes són una vàlvula de pressió; com a molt, l'impuls que creen pot desembocar cap a esforços més conscienciats, però el més important és l'impuls, no els beneficis materials guanyats—això és així a no ser que siguis algú d'aquests que pensa que el món ja està bé mentre tothom pugui consumir en abundància.
Llavors, què és el que desperta el poble: el patiment o l'alleujament? Què inspira la gent a fer canvis dramàtics en les seves pròpies vides i en el món del seu voltant?
Caldria apostar per les contradiccions. Quan la tensió entre les vides que viu la gent i les vides que desitgen viure és massa gran, quan poden imaginar alternatives i comprovar que són possibles, comencen a succeir canvis.
Tal vegada, el més important que poden fer els revolucionaris és emfatitzar aquestes tensions.
Intensificant les contradiccions amb propaganda que encoratgi la gent a aspirar a molt més del que li dóna l'status quo.
Tothom té anhels i somnis d'una millor vida que sembla impossible; validant públicament aquests desitjos i oferint petits exemples sobre com fer-los realitat, ens podem ajudar mútuament a sortir dels nostres caus.
Això no és excessivament complicat en comunitats obertament oprimides, tot i que logísticament és molt més difícil: requereix demostrar que alguns dels reptes de supervivència es poden solucionar col·lectivament i a través de la resistència col·lectiva.
Però aquest plantejament pot ser aplicat en altres contexts—allà on un secretari mira massa temps per la finestra, allà on una enamorada desitja poder parlar lliurement sobre la seva atracció cap a les altres persones, allà on una àvia resta oblidada per la seva família—si la nostra crítica del poder i la riquesa és acurada, tothom en aquesta societat hi té a guanyar en la transformació de la mateixa, i no només els perdedors en el joc del poder. ■

La mentalitat kabyl

Mohamed SAÏL.
"La mentalité kabyle"
(Le Libertaire,16 de febrer de 1951)

En moltes ocasions, he parlat en aquestes columnes del temperament llibertari i individualista caracteritzat dels meus compatriotes berbers d'Algèria. Però avui, mentre que la cova d'Ali Baba d'ultramar peta i s'esfondra, crec útil d'afirmar, contra tots els pessimistes professionals o els somiadors en ruptura de llocs lucratius que l'Algèria alliberada del jou colonialista seria ingovernable en el sentit religiós, polític i burgès de la paraula. I desafio a tots els vulgars que aspiren a la corona d'aportar la menor raó vàlida i honrada a les seves aspiracions malsanes, ja que els oposo precisions palpables i comprovables, sense negar tanmateix que la seva política té algun èxit quan es tracta d'acció contra el tirà colonialista.

Cal veure l'indígena algerià, el kabyl sobretot, en el seu medi, en el seu poble natal i no jutjar-lo sobre el seu comportament en una reunió, manifestant-se contra el seu enemic mortal: el colonialisme.

Per a l'indígena algerià, la disciplina és una submissió degradant si no és lliurement consentida. Tanmateix, el berber és molt sensible a l'organització, a l'ajuda mútua, a la camaraderia, però, federalista, no acceptarà d'ordre més que si és l'expressió dels desigs del comú, de la base. Quan un delegat del poble és designat per l'Administració, Algèria ho considera com un enemic.

La religió que, abans, el sotmetia a la bona voluntat del morabit, és en decadència, fins al punt que és comú veure el representant d'Alà reunir-se amb l'infidel en la mateixa abjecció. Tothom parla encara de Déu, per costum, però en realitat ningú més no hi creu. Alà és en fracàs gràcies al contacte permanent del treballador algerià amb el seu germà de misèria de la metròpoli. Respecte al nacionalisme, que espero sovint retreure als algerians, cal no oblidar que és el trist fruit de l'ocupació francesa. Un acostament dels pobles el farà desaparèixer, com farà desaparèixer les religions. I, més que tot altre, el poble algerià és accessible a l'internacionalisme, perquè en té el gust, o la seva vida errant li obre inevitablement els ulls. Es troben kabyls a les quatre cantonades del món; s'agraden arreu, fraternitzen amb tothom, i el seu somni és sempre el saber, el benestar i la llibertat.

També em nego a creure que guinyols nacionalistes es puguin fer un dia ministres o sultans en el propòsit de sotmetre aquest poble, rebel per temperament.

Fins a l'arribada dels francesos, mai els kabyls no han acceptat pagar impostos a un govern, incloent-hi el dels àrabs i el dels turcs dels quals no havien abraçat la religió més que per força de les armes. Insisteixo particularment en el kabyl, no perquè jo mateix sóc kabyl, sinó perquè és realment l'element que domina des de tot punt de vista i perquè és capaç comportar la resta del poble algerià en la revolta contra tota forma de centralisme autoritari.

El més divertit de la història és que la banda dels quaranta lladres o xarlatans polítics ens representi el nacionalisme d'ultramar sota la forma d'una unió àrab amb l'emblema musulmà i amb caps polítics, militars i espirituals en la imatge dels països del Llevant. Reconec que el déu àrab dels nostres sinistres titelles d'Algèria ha fet bé les coses, ja que la guerra jueu-àrab ens va revelar que els caps de l'islamisme integral no són més que vulgars venuts als americans, als anglesos, i als jueus mateixos, els seus pretesos enemics. Un xic traïdor per als nostres dervissos algerians, però saludable per al poble que comença a veure-hi clar.

Res a fer, els algerians no volen ni la pesta, ni el còlera, ni un govern de roumi, ni el d'un caid. D'altra banda, la gran massa dels treballadors kabyls sap que un govern musulmà, a la vegada religiós i polític, no pot revestir més que un caràcter feudal, doncs primitiu. Tots els governs musulmans ho tenen provat.

Els algerians es governaran ells mateixos a la manera del Poble, del douar, sense diputats ni ministres que s'engreixen en els seus càrrecs, ja que el poble algerià alliberat d'un jou no voldrà mai donar-se'n

un altre, i el seu temperament federalista i llibertari n'és el segur garant. És a la massa dels treballadors manuals que es troben la intel·ligència robusta i la noblesa d'esperit, mentre que l'horda dels "intel·lectuals" està, en la seva immensa majoria, desproveïda de tot sentiment generós.

Respecta als estalinistes, no són representatius; els seus membres es recluten de manera única entre els cretins o la deixalla del poble. Ja que l'indígena no té gaire entusiasme per enganxar-se una etiqueta, que sigui mentidera o superfeixista. Per als col·laboradors, policies, magistrats, caids i altres negrers del formatge algerià, la seva sort és per endavant: la corda, que valen a penes.

Per totes aquestes raons, els meus compatriotes han de ser considerats com a autèntics revolucionaris anhelants de l'anarquia? No, ja que tenen el temperament indiscutiblement federalista i llibertari, enyoren l'educació i la cultura, i els hi falta la nostra propaganda, que és tanmateix indispensable a aquests esperits rebels.

És allò per la qual cosa treballen els nostres companys anarquistes de la federació nord-africana.
- -

Qui era Mohamed Said?

Militant anarquista i independentista nascut el 14 d'octubre de 1894 a Taourirt (Aït Ouaghlis).

Havent fet els seus estudis primaris a Algèria, no se sap per quines circumstàncies va anar a França. Durant la Primera Guerra Mundial, és pres per insubmissió després d'exercir la deserció. En ser alliberat, s'instal·la en la regió parisenca i s'adhereix a la Unió Anarquista. El 1923 funda amb Slimane Kiouane el Comitè de defensa dels indígenes algerians. Apareixen el 1924 els seus primers articles on denuncia el colonialisme, el centenari de la conquesta d'Algèria... en publicacions anarquistes tals com El Llibertari, La Veu Llibertària... El 1932 es fa el gerent del Despertar social i hi publica diversos articles on crida els algerians a organitzar-se i a revoltar-se. Però l'article antimilitarista li van valer les persecucions judicials al final del mateix any. El 1934, és pres per possessió d'armes prohibides. En ser alliberat, continua militant a la Unió dels Anarquistes.
Al començament de la Guerra Civil, s'introdueix en el Grup Internacional de la columna Durruti (CNT), creat pels anarquistes que es neguen a fondre's en les Brigades Internacionals, que consideren controlades pels comunistes. Les seves primeres cartes del front van ser publicades des de l'octubre de 1936 a l'Espanya antifeixista. El novembre de 1936, va ser ferit a prop de Sarragossa i va entrar a França. El 1937 participa en diverses manifestacions: Contra la prohibició del PPA, contra la repressió dels manifestants tunisians i en suport de la revolució espanyola. El 1938, és pres i és condemnat per provocació militar. Sota l'ocupació, encara és detingut i és internat al camp de Riom d'on s'escapa. Es va especialitzar fins a l'alliberament en la fabricació de dalla-papers. El 1946 va reprendre la seva lluita anticolonialista en el context Llibertari a la seva mort l'abril de 1953. La majoria dels seus textos són reagrupats sota el títol Crides als treballadors algerians i publicades per la Federació Anarquista el 1994. Els textos de Mohamed Saïl són d'una importància capital pel fet que demostren la brillant presa de consciència del militant anarquista i antifeixista, no només de la seva condició de colonitzat davant la lluita per a la seva independència.
Per ell, el combat polític per una ideologia no impedeix el combat per la identitat algeriana ni la presa de consciència de la identitat berber. Això és veu molt clar en el seu text La mentalitat kabyle (1951), on descriu amb orgull els valors d'aquests Berbers. ■

"ELS SITUACIONISTES"

Per Wu Ming 6

1. LA SOCIETAT SENSE CLASSES HA TROBAT ALS SEUS ARTISTES

Com bé saben les lectores d'aquesta sèrie trastornada, tot es normalitza amb el temps, l'avantguarda es converteixen en moda. Bé ho saben tots i totes les quals escriuen d'aquestes qüestions i inclouen aquest raonament en la seva reflexió al començament d'un article com aquest. L'antepenúltim manifest salvatge és pastura de la pasta i queda engolit pels cervells (les millors ments) d'aquells d'aquesta generació que han estat destruïts per l'udol de la fama i d'aquest gest humà tan dona de Lot que és la retrospectiva . Sal en les ferides cicatritzades i la decisió de comprar aquests salers d'Ikea tan de disseny.

I en aquestes arribem al situacionisme. Aquest moviment mític. Agitadors? Borratxos? Cineastes? Trastornats? Els veritables artífexs del maig francès? Situacionistes en els texts de Rotten? Poso situacionista en l'exegesi de la globalització? Segons el gran Greil Marcus, l'explosió punk sembla ser l'últim esperó transgressiu del món cultural. "Quines merdes dius", afirmarien els ravers, bloggers i altermundistas interneters. Sí, sí, però allò que el vell de la muntanya va afirmar amb rotunditat entre vapors tetrahidrocannabins va explotar en l'Anglaterra Thatcheriana de crisi i atur. Està demostrat. Llegeixin aquest magnífic "Rastres de Carmí" . O el nou de Servando Rocha de La Felguera.

Però tornem al modern com diria Asger Jon a la seva dona quan aquesta volia dedicar la seva obra pictòrica a una llanda de musclos. Els situacionistes: uns tipus que pel que sembla tots els post-moderns citen. Fins i tot apareixen en una bibliografia d'aquella globalitzant fira dels diners, la policia i l'economia cultural que va anar al Fòrum de les Cultures de Barcelona. "Pardon?", que diria altra vegada Asger Jorn. Sí, fills meus. L'avantguarda sembla que només és un periòdic.

I els situacionistes: qui van ser? En quins bars van beure? Què van escriure? On paraven? Quines drogues es passaven? Quines pel·lícules veien? Debord només és un paio que feia pel·lícules rares? Vaneigem segueix viu i publicant i sent ressenyat pel filòsof del cavall Savater?

2. EL LLETRISME

No. No es pensin que el lletrisme és això que sofreixen els mileuristes amb els seus deutes i la seva targeta de crèdit o dèbit i que en comptes de ser art postal (mail art) és terrorisme de la bústia. Perquè la jovenalla situacionista provenia d'una altra moguda que es podria sintetitzar en l'altra "avantguarda de l'avantguarda". Es resumeix en: Isidore Isou , romanès amb cara de Tony Curtis, allò de la paraula no significava res (després de la tirada del dadà) i escenificar un nou estadi en la reducció del món: els lletristes reduirien la paraula a la lletra, al pur signe, aparentment sense significat i, en realitat, interminablement fecund. Prompte Gallimard, la famosa editorial, li va oferir un contracte a Isou. Això sí, després que un dels seguidors del romanès amenacés de cremar les oficines de l'editorial. Els lletristes serien més coneguts a París per substituir la cortesia pel soroll, la paraula per la lletra. L'acció, avalor més aviat, que va induir el per llavors noi de 19 anys Guy-Ernest Debord a unir-se als lletristes va tenir com a decorat el Festival de Cannes.

Després de diversos films anticine (Hurlements en faveur de Sade, pantalles en blanc i gent parlant) i de la ruptura amb Isou, el 28 de juliol de 1957 en una petita ciutat italiana, té lloc la fusió de la Internacional Letrista i el Moviment Internacional per una Bauhaus Imaginativa creant-se la Internacional Situacionista. La Internacional Situacionista es deixa veure per la rive gauche. "Els que intenten prendre posicions després del surrealisme descobreixen una vegada i una altra qüestions que ho precedeixen. Per Vaneigem, ja en el grup, el paper de la Internacional Situacionista era la d'aplicar "la violència dels delinqüents en el plànol de les idees". És el 1957.

3. LA FELICITAT ÉS UNA ANADA NOVA A EUROPA: L'OCI ÉS LA VERITABLE QÜESTIÓ REVOLUCIONÀRIA

Encunyada la frase de Saint Just, els situacionistes es dediquen a escriure coses tan belles i trastornades com que l'aventurer no és algú a qui li succeïxen les aventures, sinó que és algú que fa que succeeixin. Per què totes les revolucions s'havien basat en la justícia i no en la felicitat? Fundada el 1957, la IS va ser considerada una associació paneuropea d'estetes megalòmans i trastornats, menyspreats (com no) per l'esquerra i taxativament ignorats per tots els quals l'envoltaven. Seria la primera revolució basada conscientment no en una crítica del sofriment en la societat dominant sinó en una "crítica total de la seva idea de felicitat", una crítica en forma d'actes, una nova manera de portar a terme la vida quotidiana. Totes les revolucions anteriors s'havien basat en la justícia, no en la felicitat.

L'escriptura situacionista era alhora una forma de crítica i de soroll, dirigida amb igual força contra "totes les formes d'organització social i política de l'Est i de l'Oest" i contra tots aquells "que intentaven canviarles": dirigents, buròcrates, tecnòcrates, líders sindicals, teòrics de l'Estat del benestar, urbanistes, leninistes, artistes, professors, estudiants, capitalistes, gent de l'espectacle, la reialesa, castristes, provos, surrealistes, neodadaistes, anarquistes, el govern sud-vietnamita, els seus amos nordamericans, el govern nord-vietnamita, els arquitectes, els existencialistes, els capellans i els situacionistes expulsats.

I, així, de la idea del treball a la idea de vida, del temps de treball, d'oci, de producció, de mercaderies, nous mòbils, cotxes, farinetes, aeromodelisme, viatges a la misèria dels altres, al temps de l'homo ludens i no se m'extraviïn pensant en un ésser humà amb barba de tres dies, serrell pringós, ungles grogues davant d'una màquina escurabutxaques "escalfant la màquina" i assaborint l'acte sublimat de ficar monedes en una ranura. Parlem de l'home i la dona juganers de Huizinga .

El nou isme va néixer amb vocació de desaparèixer molt abans que les galeries, i els ulleres-de-pasta i els erudits de l'art ho concentressin tot en una exposició que convertís el situacionisme en espectacle cultural del segle XX. "La IS no vol tenir un lloc en un edifici artístic cultural, sinó que ho mina subterràniament" (LCAE 142). Això i el rebuig més absolut dels paràsits deixeblepulars, dels neteja-babes culturals que després escriuen memòries que exorcitzen el passat amb un xec d'una gran editorial. Persones autònomes. Escrivien en el número 1 de la seva revista: "La cultura és declarada un cadàver ambulant; la política, una caseta de fira; la filosofia, una llista de doctrines passades de moda; l'economia, un truc; l'art, mereixedor només de pillatges; els drets legals, una renúncia; la llibertat de premsa, un límit consensual del discurs del real i el possible."

I, of course , els donen estopa als aquells que els precedien i al seu assentament en la cultura oficial:

"L'èxit del surrealisme resideix per molts en el fet que la ideologia d'aquesta societat, en la seva faceta més moderna, ha renunciat a una jerarquia estricta de valors facticis, però se serveix obertament de l'irracional i dels residus surrealistes." (Informe sobre la construcció de situacions, juny de 1957).

.

Imagineu per un moment Breton assaltat en els carrers de Montparnasse per un grup de borratxos que l'insulta, gargoteja i li demana diners. Imagina Breton passant de llarg sense mirar, gairebé avergonyit. Imagineu Breton perdent un tren.

4. PRENC ELS MEUS DESITJOS PER REALITATS PERQUÈ CREC EN LA REALITAT DELS MEUS DESITJOS

Els situacionistes advocaven per la supressió de l'art i la fi del treball, un canvi d'escenaris que aniquilaria als personatges en una tragèdia i portaria la vida les persones reals.

Contra l'art fragmentari, serà una pràctica global que contingui alhora tots els elements utilitzats. Aquesta idea tendeix naturalment a una producció col·lectiva i sens dubte anònima (en la mesura que, en no emmagatzemar les obres com mercaderies aquesta cultura no estarà dominada per la necessitat de deixar petjada). L'experiència situacionista es proposava una revolució del comportament i un urbanisme unitari dinàmic, susceptible d'estendre's a tot el planeta, i de propagar-se seguidament a tots els planetes habitables.

Alliberat així de tota responsabilitat econòmica, de totes els seus deutes i culpabilitats cap al passat i el proïsme, l'home disposarà d'una nova plusvàlua incalculable en diners perquè no la pot reduir a la mesura del treball assalariat: el valor del joc, de la vida lliurement construïda. L'exercici d'aquesta creació lúdica és la garantia de la llibertat de cadascun i de tots en el marc de l'única igualtat garantida amb la no explotació de l'home per l'home. L'alliberament del joc és la seva autonomia creativa, que supera la vella divisió entre el treball imposat i l'oci passiu.

5. L'URBANISME UNITARI I LA PSICOGEOGRAFÍA

L'urbanisme unitari no consistia en una sola forma de destrossar el litoral i en una deontologia del robatori i la violència. Es tractava d'una crítica global de l'urbanisme espectacular, en tant que espai alienat a la vida quotidiana en ser-li imposada una especialització -forjada sobre l'existent divisió del treball- i un estranyament de l'entorn (Devesa dixit). La crítica situacionista a l'urbanisme buscava una ciutat social i lúdica en la qual el joc, la imaginació i la participació social en la seva construcció fossin un fet. La intervenció pràctica en la ciutat per part dels situacionistes es concretava en la psicogeografia i la pràctica de la deriva. Aquesta pràctica descafeïnada en el trànsit de bars de la jovenalla nocturna, combinava l'aleatori, en això que és l'actual sintonia de la campanya de turisme de la Junta , el "deixar-se dur" a través del paisatge urbà. Tot això connectant-lo amb unes suposades variables psicogeogràfiques que influirien en la deriva de maneres diferents segons les persones i les mateixes condicions de l'entorn urbà.

6. EL 68 (UI!)

No serà fins a 1966, en fer-se un grup d'estudiants propers a les tesis situacionistes amb el control de la secció de la Unió Nacional d'Estudiants de França d'Estrasburg, quan els situacionistes es donin a conèixer a la societat francesa. L'anomenat "escàndol d'Estrasburg" es va produir en publicar-se un text de Mustapha Khayati, sobre la misèria de la vida estudiantil considerada sota els seus aspectes econòmic, polític, psicològic, sexual i intel·lectual amb el rerefons del sindicat.

Després van venir les depuracions eixelebrades dins del grup, l'explosió del 68 parisenca, el moviment de les ocupacions i els enragés, la "literatura del 68" (eminentment situacionista), més pel·lícules de Debord i l'oblit per al moviment que va acabar a mitjan any 1972. De tots els grafittis que van dignificar les parets de París, Debord va afirmar que el més bell va ser: "RÀPID".

El període que intervé entre la publicació del text de Khayati i les revoltes de maig del 68 serà el de major rellevància pública de la I.S. El seu paper no va ser tan rellevant com els hauria agradat que anés. Algunes de les seves idees i consignes van quallar en una part del moviment estudiantil i es van poder veure innombrables pintades amb lemes situacionistes. El 1972 es dissolia amb la publicació d'un text, co signat per Debord i Gianfranco Sanguinetti, en el qual feien balanç de l'obra dels situacionistes i declaraven oberta una nova època en la qual les idees situacionistes s'estendrien i donarien lloc a un fort corrent revolucionari que canviaria el món.

Total, com deien en un qüestionari situacionista: "Uns pocs més que el nucli inicial d'escamot de Sierra Maestra però amb menys armes. Uns pocs menys que els delegats que van estar a Londres el 1864 per fundar l'Associació Internacional de Treballadors, però amb un programa més coherent. Tan ferms com els grecs de les Termòpiles però amb un avenir millor". ■

El nivell de paranoia mediàtica que es viu a l'Estat amb ETA és tant gran que sovint es donen situacions com aquesta ...

... alguns viuen al límit, posseïts per l'obsessió etarra...

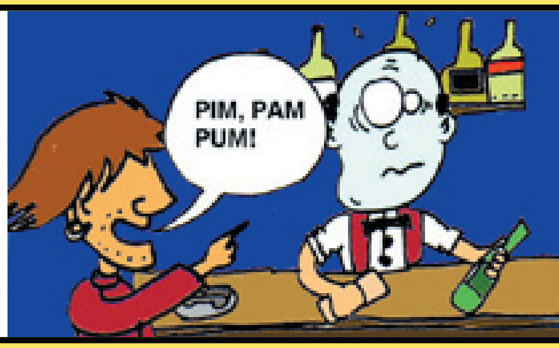

Així estan les coses a l'Estat Espanyol. Hem arribat al punt de que després de que un militar membre d'un partit nazi assassini a un jove antifeixista, els mitjans diguin que els joves que surten al carrer a protestar ho fan induïts i instruïts per ... endevineu-ho... ETA!!! (increïble i cert!)

Com sempre, apareix qui usa l'art de la picaresca i l'estafa... Serveixi d'exemple el futbolista català d' Osasuna Àlex Fernández. Tot etílic en un Bar de Mallorca, celebrant un empat (si senyor, com un campió!) i liant-la com déu mana, va dir-li al cambrer que tenia amics d'ETA i que si no els deixava continuar la festa els avisaria i aquests acabarien no amb la festa, sinó amb el Bar...

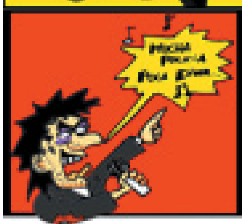

... això sí, més *jeta* va tenir el propietari del local, que anys després va reclamar compensacions perquè deia que la clientela li era escassa per por..

Dins del camp de l'impostura etarra , va haver-hi un membre del PP que es va autosegrestar durant 24 hores. Un de *Basta Ya!* cremava mobiliari urbà i es pintava amenaces a ell mateix. Ho reivindicava tot en nom d'ETA.

Algunes bandes de l'est han utilitzat el nom de la banda armada per fer els seus 'negocis'...

Un cas diferent és el dels **Eskorbuto.** Els van detinguts a Madrid per tinença de material que feia "apologia del terrorisme". Van demanar ajuda a les xarxes de suport als presos bascos, que actuen en detencions de membres d'ETA, però els van negar tal 'status'. Així va néixer la cançó *"A la mierda el País Vasco"*

Els autèntics estafadors són però polítics i mitjans...

... que darrere d'ETA amaguen tots els mals d'una societat com la nostra; misèria, atur, precarietat laboral, drogoaddiccions , marginació...

... o potser no, i aquest còmic és obra de... mmm...no se, no se... **ETA**!?

http://abd-el-krim.blogspot.com

"La sardana no mola"
i altres històries de la cultura tradicional

La defensa de la llengua és una lluita que comença a ser assumida pel moviment llibertari arreu dels Països Catalans, però segueix haven-ti fortes reticències davant de qualsevol altre aspecte que formi part de la lluita per l'alliberament nacional. Un bon exemple n'és la defensa de la cultura popular i tradicional catalana.

En certs sectors llibertaris (especialment urbans), m'he trobat sovint amb el discurs que la cultura popular en condicions de llibertat evoluciona constantment i que no té sentit intentar conservar cap expressió cultural del passat com si fos una peça de museu. Fins aquí tot bé; el problema és que molts cops aquest argument amaga cert menyspreu envers la cultura tradicional, altrament coneguda amb la repulsiva i poc tendenciosa paraula "folklore" (quants cops hem sentit a dir que la sardana és una merda?). S'argumenta que la cultura ha de ser lliure i que dependrà únicament de la lliure elecció de cada individu, el tipus de cultura que es durà a terme, sense donar-li importància al caràcter dels diferents tipus d'expressió cultural. D'entrada, sembla que tots els tipus d'expressió culturals lliures i populars haurien de ser igual de vàlids, però cal tenir en compte la realitat actual, on la cultura és un producte més de consum i tendeix a aïllar els individus, i es converteix en una nova forma d'alienació. La cultura ha esdevingut un privilegi dels creadors, els "artistes"; la resta ha de limitar-se a ser-ne espectadors passius. Les noves tecnologies ens donen la ilusió d'una cultura post-televisiva on les persones tornen a interactuar i unir-se més que mai, però res més lluny de la realitat: les persones passen més temps que mai davant les pantalles, aproximant-se cada cop més al món virtual de Matrix. En contraposició, la cultura tradicional és igual de participativa per a tothom, uneix les persones d'una forma real i directa (sí, en el món físic i real dels sentits i les emocions), traspassant les barreres intergeneracionals, i a més... no depèn de l'encisadora tecnologia perpetrada pel sistema capitalista. Per tot això, el folklore pot resultar una eina de lluita immillorable contra l'alienació cultural. En el context actual, reivindicar la defensa d'una cultura tradicional en vies d'extinció fora d'ambients rurals, esdevé polític. Per tant, trenco una llança a favor de la cultura tradicional, i de la catalana en concret, perquè és la pròpia d'aqui, i si no la impulsem nosaltres, ningú més ho farà, el món perdrà en diversitat, i el procés d'homogeneització cultural a escala planetària imposat pel capital ens haurà vençut una batalla més. Amb això no estic reivindicant la conservació inalterable del nostre folklore, ans al contrari, sempre hi haurà coses per millorar i reinventar, coses amb connotacions autoritàries, religioses o sexistes per suprimir, i coses d'altres cultures per fusionar; però abans que res, cal aprendre a valorar-ne la seva gran riquesa, i per valorar-la cal coneixer-la, participant-hi de primera mà. Hi ha tot un món per descobrir més enllà de la sardana i la barretina! (malgrat que la majoria sigui l'únic que coneix). També és cert que en alguns pobles, el seu folklore s'ha institucionalitzat i/o mercantilitzat, però aquesta no és raó per rebutjar-lo, ans raó de més per reinventar-lo i retornar-li l'esperit popular.

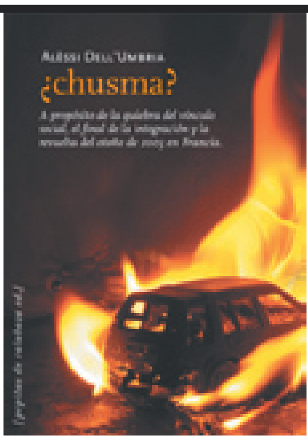

No és casual que el flamenc ens sigui tan conegut en la nostra terra, ja que l'Estat espanyol l'ha adoptat com a propi de la "cultura espanyola" i l'ha extès arreu del seu territori. Tampoc és casual que la música indie-pop anglosaxona sigui tan popular entre la nostra joventut, amb festivals multitudinaris a Benicassim o Barcelona, ja que resulta indestriable del mercat que l'ha impulsada. En canvi, els garrotins, les glosses i les nyacres, pròpies de la nostra terra, ben pocs saben ja què són, ignorant-ne la seva vàlua: són cançons cantades a coro amb estrofes de rimes improvisades, que exerciten la imaginació i l'enginy d'aquells que les canten—sense escenaris—tothom hi pot participar espontàniament.
Per tant, cal ser conscients dels mecanismes que utilitza el poder per imposar una cultura determinada que serveixi els seus objectius de lucre, supressió de la dissidència o uniformització cultural (imperialisme). Des del moviment llibertari, no ens podem limitar a l'endogàmia de la tradicional escena cultural "anarko-punk" (on el predomini de la llengua espanyola resulta certament sospitós). El folklore pot ser molt més PUNK. Així doncs, per molt malament que soni, no m'estaré de dir: **EL FOLKLORE ÉS LLIBERTARI, menys botes de cuir i més espardenyes!!**

L'espardenyer de vetes negres

Ressenyes

¿Chusma?

A propósito de la quiebra del vínculo social, el final de la integración y la revuelta del otoño del 2005 en Francia.

Alèssi Dell'Umbria va escriure aquest llibret de prop de 150 pàgines per intentar explicar la revolta social que s'esdevingué l'any 2005 a les banlieus franceses i que ha tingut petits rebrots en els anys posteriors. És un escrit prou rigorós per a fer-se una idea dels motius que van conduir a aquesta situació. Situa aquests fets dins del procés de desintegració social i de reforçament del Leviatan de l'Estat que s'estén arreu d'Europa i del primer món. El llibre pretén plantejar un debat des d'una perspectiva revolucionaria en front al xantatge polítíco-mediàtic.
L'autor escriu des del coneixement que li comporta haver participat de la primera gran revolta de les banlieus esdevinguda a principis dels 80, i com a observador de l'apartheid social que s'esdevé a l'estat francès enfront els migrants que viuen en barris plens d'edificis creats per a fer desaparèixer la sociabilització entre els que hi viuen, esdevenint el carrer com un punt de trobada i d'escola, i els grups d'afinitat esdevenen bandes.
És un llibre interessant per a conèixer aquesta societat que crema de tant en quan encenen revoltes per culpa d'una exclusió social reflectida en els barris d'habitatges de protecció oficial on viuen.

COMPANY ANGIOLILLO 'IN MEMORIAM'

Miquel-Dídac Piñero

Michele Angiolillo Lombardi va aconseguir amb un magnicidi la retirada colonial espanyola de Cuba, Filipines i Puerto Rico
«El acto de Angiolillo sólo es comparable con el atentado producido en Sarajevo contra el archiduque y heredero de la corona, Francisco Fernando, a manos de Gavrilo Princip, que provocó en 1914 la Primera Guerra Mundial.» (Frank Fernández)

Fa cent deu anys, el diumenge 8 d'agost de 1897, a l'estació termal de Santa Àgueda (Arrasate) el company Michele Angiolillo Lombardi (Foggia, 05/06/1871 – Bergara, 20/08/1897) executà a tirs de revòlver el president del Consell de Ministres espanyol, Antonio Cánovas del Castillo, un conegut reaccionari, campió de la guerra colonial i responsable de la tortura i de l'execució dels confinats al castell de Montjuïc (Barcelona). El company Angiolillo, admirat a Catalunya i a les colònies espanyoles, era amic d'un líder independentista portorriqueny, el doctor Ramon Emeterio Betances (08/04/1827-18/09/1998), que participà en el crit de Lares (Fernández, Frank: La sangre de Santa Águeda: Angiolillo, Betances y Cánovas, Miami, Universal, 1994), va ser jutjat en consell de guerra el 14 i el 15 d'agost en un procés militar sumaríssim, va ser condemnat a mort i li donaren garrot el 20 d'agost de 1897, al pati de la presó de Bergara (llegiu 'Jo també haguera volgut cridar Germinal !', Koldo Izaguirre, Barcelona, Virus Editorial 2006, edició original en basc l'any 1998). En morir va cridar: «Germinal!» (en naixeran altres de nous justiciers vers la primavera anarquista del proletariat). Actualment, segons els companys mallorquins d'Anarcoefemèrides, la presó de Bergara està ocupada per un gaztetxe i cada any, en l'aniversari de la seva execució al garrot, el 20 d'agost, hi ha gent que col·loca roses roges al cementiri.
El company Angiolillo va actuar en la lògica bakuninista de transformar el moviment pacifista obrer contra les guerres colonials en un mateix combat proletari. La resposta als martiris de Montjuïc de 1896 i l'alliberament de les colònies insurgents de Cuba, Filipines i Puerto Rico, encara que finalment van canviar el domini espanyol per l'imperialisme nord-americà, el mateix pentagonisme que va pactar amb el general Franco i que va guiar la Segona Restauració Borbònica del Regne d'Espanya, transformant l'antic imperi hispà en una colònia nord-americana, ja que la democràcia burgesa espanyola és una creació de l'Administració nord-americana. Tot plegat no desmereix l'acció exemplar del magnicidi de Santa Àgueda.
La influència del pensament de K. Marx i F. Engels contra el concepte bakuninista d'ajuntar alliberament nacional i revolució social en el moviment llibertari peninsular per mitjà de la influència de la CGT francesa en la CNT i la doctrina del sindicalisme revolucionari de George Sorel (1847-1922), que també va influir en la socialdemocràcia russa i en V.I. Lenin i els primers bolxevics (especialment en els escrits sobre història del nostre moviment obrer, sobretot per part de Josep Peirats i el seus deixebles del grup Anselmo Lorenzo de Madrid, com ara Juan Gómez Casas), va deixar de banda la figura exemplar i coherent d'Angiolillo, un anarquista i obrerista revolucionari que va participar de manera definitiva en els moviments insurgents per la independència de les colònies espanyoles d'Ultramar. Mentre a Cat-

alunya, a mesura que s'imposà l'hegemonia anarcosindicalista es va perdre el record del pensament i l'acció d'Angiolillo, a Euskal Herria les noves generacions admiren aquest company que va unir revolució proletària i alliberament nacional vers l'anarquia al crit de «Germinal!», en que el subjecte històric del proletariat dirigeix els processos independentistes enfront tota mena d'imperialisme, neocolonialisme o creació d'un nou estat capitalista de la burgesia nacional i el clergat. El gran mèrit del company Michele Angiolillo va consistir que d'un cop va aconseguir aturar la guerra colonial espanyola que va matar la joventut obrera i pagesa cridada al servei militar obligatori per assassinar insurrectes de les colònies. Glòria al company Angiolillo.■

Resum d'activitats realitzades

Coincidint amb la publicació de l'anterior número de La Rosa dels Vents, es va celebrar la Diada de l'Onze de Setembre. Negres Tempestes, Catarko, Acció Autònoma i diferents individualitats van ser-hi present mitjançant l'organització del Bloc Negre de la manifestació de la tarda. El Bloc va anar situat darrera la pancarta "Mani qui mani, antiautoritaris sempre! Persones lliures per pobles lliures" i es van cridar diferents eslògans com ara "Ni Espanya, ni França, ni Estat Català" o "Visca la Terra, mort a l'Estat". No va faltar el ja tradicional "karaoke revolucionari" que va amenitzar la manifestació. L'acte va acabar al Fossar de les Moreres amb el cant de A les Barricades i Els Segadors.

A Reus, la CGT també va sortir al carrer aquesta Diada. Sota el lema "Pobles lliures, persones lliures", van participar en la manifestació d'aquesta localitat del Baix Camp.

Ja durant el mes d'octubre, Negres Tempestes va engegar la Segona Edició del Certamen de Contes Antiautoritaris "La Rosa dels Vents" amb el que es pretén difondre els ideals llibertaris i l'ús del català en totes les seves variants dialectals. Quan surti publicada aquesta revista, haurà acabat el termini de lliurament de contes. El propòsit del col·lectiu és publicar el llibre a mitjans d'abril. Aprofitem per recordar als participants que rebran un exemplar gratuït del llibre com agraïment per la seva participació.

Durant aquests quatre mesos, Negres Tempestes ha coorganitzat amb diferents col·lectius, centres socials i ateneus més de deu presentacions-debats del llibre Anarquisme i alliberament nacional (reeditat el juliol d'aquest any). Les presentacions s'han realitzat en diferents indrets de la geografia dels Països Catalans (Sants, Granollers, València, Sabadell, Castellserà, Girona, Berga, Tarragona, Alacant, Canals, Alcoi, Gràcia i el Poble Sec) i hi han participat prop de 400 persones.

Al mes de febrer, s'estarà desenvolupant les Jornades Llibertaries de Sants, on el col·lectiu Negres Tempestes participa juntament amb l'Ateneu Llibertari de Sants i el CSOA "La Farga".

1 dia
4 anys
cada
?
implica't
365
dies
col.lectius socials
assemblees
lliure

l'anarquia és...
llibertat
igualtat
solidaritat
autogestió
acció directa
justícia social
responsabilitat i compromís
anti capitalisme
recolzament mutu
contra tota explotació
contra tota autoritat!
implica't en les lluites llibertàries